

ŽENA
V NAŠEM
DOMĚ

THRILLER

ANDREW HART

Ž E N A
V N A Š E M
D O M Ě

Text copyright © 2019 by Andrew James Hartley
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2021
Cover © Jeff Miller, Faceout Studio, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1644-9 (pdf)

ANDREW HART

ŽENA
V NAŠEM
DOMĚ

VENDETA

Mé rodině. Navždy.

Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.

WILLIAM SHAKESPEARE, *BOUŘE*

Kapitola 1

Anna

NA ŠTĚSTÍ JSEM vždy myslela jako na něco, co ještě přijde, na metu nebo cíl, kterých možná dosáhnu nebo které si snad najdou mě, kdy se všechny vrásky současnosti vyhladí, smyčky nepřítomnosti uzavřou a spokojenost mi rozkveté životem stejně jako jaro probuzené k životu na chladném místě. Zatím vždy štěstí čekalo hned za rohem, nedosažitelné, donekonečna odkládané jako nezbytná podmínka běžného života.

Což neznamená, že jsem byla nešťastná. Ale na to opravdové štěstí jsem stále čekala, hledala ho. Jako žena, která stojí na břehu širého, šedivého moře a čeká na záblesk vzdálených plachet na obzoru.

Možná to zní hloupě. Jenže ten pocit byl opravdový. Mokrý a studený jako to ohromné moře. I když jsem věděla, že se zároveň jedná o myšlenkový stereotyp. Důvěrně známý jako dětská postýlka, jejíž ohrádka ze dřeva javoru cukrového je pod mými prsty tak hladká, když se dívám na svoji spící dceru. Na štěstí jsem čekala stejně, jako jsem čekávala na úsvit během dlouhých, neklidných nocí poté, co se narodila Grace. Věděla jsem, že než se rozední, Grace se probudí, hladová a plačící, a já budu muset vstát a nakrmit ji za tmy.

Pak přišel 21. srpen 2017 a zatmění Slunce mi změnilo život.

To jsem samozřejmě tehdy nevěděla. Poslušně jsem zakoupila brýle na sledování zatmění – ujistila jsem se, že splňují normu

ISO 12312-2, jak radili v *Charlotte Observer* – a snažila se, aby to Veronica, naše starší dcera, chápala jako událost. Ale stále rostoucí posedlost celé země touto záležitostí jsem začala vnímat jako trochu nepochopitelnou. Když jsem se dozvěděla, že ačkoli to hlasatelé v rádiu označovali za *úplné zatmění*, stejně na místě, kde jsem, dosáhne jen devadesáti osmi procent, moje nadšení utrpělo další ránu.

A když pak ona událost nastala, téměř jsem na ni zapoměla. Veronica, která byla rozmrzelá z toho, kolik pozornosti věnuju Grace, ležela na své posteli a spala. Jen pár desítek centimetrů od své konečně tiché sestry. Stála jsem ve dveřích a dívala se na obě holčičky. Přemýšlela jsem nad využitím této nečekané přestávky uprostřed dne a najednou mě zarazilo, jak moc se v pokoji zešeřilo. Zajímavé bylo, že obloha za záclonami se stále zdála jasná a modrá, ale uvnitř to vypadalo jako večer. Sešla jsem dolů, nepřítomně sebrala chatrné brýle z lepenky s černými čočkami, které mě stály nehorázných dvacet dolarů, a zamířila jsem s nimi ven.

Teprve v tu chvíli mě zasáhla výjimečnost tohoto jevu. Ozývalo se neustálé a vzrušené cvrkání cvrčků a cikád, zato ptáci se ponořili do naprostého, záhadného ticha. Světlo bylo – těžko se to popisuje – tak nějak ploché a barevně tónované. Listy dřínu na předzahradce vrhaly zvláštní půlkruhové stíny a zanechávaly strašidelné obrazce na betonové příjezdové cestě. Samotné Slunce vypadalo zkresleně, a když jsem k němu vzhledla ve svých absurdních brýlích, viděla jsem, že se zmáčklo do tenkého srpovitého plátku, zářivě zlatého, který lemoval horní okraj tmavé koule, což byl Měsíc. Skutečně jsem zalapala po dechu, pocítila jsem prastarý a alarmující vnitřní zmatek. Pochopila jsem, že tenhle nepřírozený úkaz mohl být dříve vysvětlen jedině mýty plnými draků a dalších nestvůr, o nichž si lidé mysleli, že se snaží pohltnout Slunce.

Je to opravdu událost, pomyslela jsem si. Věděla jsem, že bych měla Veroniku vzbudit, aby se mohla podívat. Byl to ale jen impulz. Když ji probudím, bude mrzutá a pravděpodobně celou událost smete ze

stolu jako něco, co nestojí za pozornost, říkala jsem si. Nebo ji bude chtít oslavovat a sdílet se mnou to úžasné a bdělé ticho. Provinile jsem si uvědomila, že nechci riskovat ani jednu z těch možností. Že si raději tu chvíli prožiju sama, vychutnám si vzácný klid takový, jaký je, a uchovám si ho v sobě jako soukromý poklad. V současné době se mi podobných okamžiků dostává tak málo. Bývala jsem odbornice, dokonce vycházející hvězda. A teď jsem manželka a matka. Utlačená, odsunutá stranou vlastního života, u mé hvězdy došlo k zatmění. Znovu jsem zalapala po dechu, tentokrát však ne bázní, ale poznáním, které mě překvapilo, dokonce i vyděsilo.

Možná že štěstí není něco, k čemu směřuju a co přichází sice velmi pomalu, ale den za dnem se neúprosně přibližuje. Možná že štěstí je vzdálené a zároveň zachycené na vlastní oběžné dráze, nikdy se nepřiblíží, ale navždy se bude pohybovat stejně jako já. Vždy na odvrácené straně Měsíce.

Zatmělé.

O tom okamžiku jsem od té doby přemýšlela nesčetněkrát a přála jsem si, aby se odehrál jinak. Možná že kdybych vzala Veroniku s sebou ven, nebo ještě lépe kdybych zůstala doma, všechno by bylo jinak.

Anebo možná ne.

Zatmění koneckonců představovalo jen metaforu. Můj mozek by si stejně našel jinou.

V každém případě to hned následujícího rána vyplulo na povrch. Neplánovala jsem to. Prostě to vyklouzlo, když jsem se nedívala, a dokutálelo se do mého zorného pole jako ztracený míč.

„Chci se vrátit do práce.“

Myšlenka, že jsem odsunutá ke straně – *zatmělá* –, mi celou noc vířila hlavou a pronikala do mého vědomí, jako by čekala na okamžik, kdy její pravda vytlačí vinu, která ji doprovázela. Nejsem si jistá, jestli ten okamžik vůbec někdy nastal, ale přinejmenším jsem se s tou představou seznámila.

Josh vzhlédl od svých cereálií, lžice se mu zastavila pět centimetrů od brady. Stáhl obočí jako vždy, když volil slova a současně ještě zvažoval, jaká chci asi slyšet.

„Fajn,“ řekl. „Skvělé. Můžeš si vzít částečný úvazek a pracovat z domova, je to tak? Budeš potřebovat větší pomoc s domácností?“

Jednalo se o téměř správnou odpověď, ale úplně nepochopil, o čem jsem mluvila. Takže jsem to vysvětlila.

„Chci zase normální zaměstnání. Můžu pracovat z domova, to ano, ale čas od času se budu muset vracet do New Yorku. Takže tady budeme potřebovat skutečnou pomoc. Chůvu.“

Znovu ta vznášející se lžice plná cereálií a stažené obočí.

„Nějakou dobu už o tom přemýšlíš,“ poznamenal a znělo to téměř jako otázka, ale ne taková, na kterou bych musela odpovídat. „Anno, vážně si myslíš... Chci říct, co děvčata? Nebude ti vadit, že se o ně bude starat někdo cizí?“

Naším dcerám, Grace a Veronice, je devět měsíců a tři a půl roku. Byla jsem s nimi doma od jejich narození.

Svoje děti miluju. Prošla bych kvůli nim ohněm. Jenže v posledních dvou měsících jsem dospěla k přesvědčení, že pokud bych s nimi nebyla pořád, stala by se ze mě lepší a pozornější matka.

Zní to vypočítavě?

Možná, ale přesto se domnívám, že je to pravda. Jsem schopná žena. Ne geniální nebo v nějakém směru zázračná, ale schopná. Ve škole jsem si vedla dobře, získala jsem titul z angličtiny na Dartmouth College a pak ještě MBA v Bostonu. V New Yorku jsem pracovala jako stážistka u literární agentury Ramkins & Deale a před pěti lety jsem se sama stala agentkou. Můj manžel Josh působí ve finančnictví. První dva roky našeho manželství byl zaměstnaný v New Yorku. Ne přímo na Wall Street, ale dost blízko, a já si myslela, že ve městě zůstaneme a propracujeme se z malého bytu v Queens k něčemu trochu velkolepějšímu na Upper West Side.

Ježže můj manžel je ve své práci tak dobrý, že ho poměrně rychle povýšili. Nikdy mě nenapadlo, že by povýšení mohlo znamenat okamžité stěhování do úplně jiné části země, ovšem přesně to se stalo. Před čtyřmi lety přišel domů s tím, že si musíme vybrat. Buď zůstaneme, kde jsme, a on bude přinejmenším další dva roky dělat stejnou práci za stejné peníze, nebo přijme vedoucí pozici v Charlotte v Severní Karolíně s výrazně vyšším platem.

Znělo to lákavě, protože v Severní Karolíně bychom navíc měli výrazně nižší životní náklady, ale v New Yorku jsme byli zabydlení a usazení a líbilo se nám tam. Dohodli jsme se, že o tom budeme přemýšlet a rozhodneme se během týdne. A ve středu nás zaskočilo něco nepředvídaného.

Byla jsem těhotná.

A náhle jsme nehleděli na to, jak moc jsme někde usazení. Stěhování do Charlotte už neznamenalo pouhý přesun za prací, ale v našem chápání toho, kým a čím jsme, také obrovskou změnu životního stylu. Když se mě lidé – včetně Joshe – dříve ptali, jestli chci mít děti, vždy jsem odpovídala stejně. Zatím ne. Ale tváří v tvář mému nečekanému a neplánovanému těhotenství nastala změna. Rodinu jsem chtěla a z důvodů, které jsem nedokázala vysvětlit, jsem ji chtěla hned.

Charlotte se zdálo stejně dobré místo pro nový začátek jako kterékoli jiné.

Od Ramkins & Deale jsem neodešla, ale vzala jsem si volno. Svůj vznikající seznam klientů jsem předala kolegům. Také jsem požádala, aby mé jméno odstranili z webové stránky a interní aplikace Liftserv. Roky jsem pracovala na tom, abych se přiblížila svému vysněnému zaměstnání, přesto jsem ho bez dlouhého přemýšlení odložila stranou. Přesvědčená, že ten malinkatý život, který ve mně začíná klíčit, je vše, co kdy budu potřebovat.

Ten pocit mě neopustil, ani když se narodila Veronica. Přestěhovali jsme se do rozlehlého domu v Myers Park, což je nóbl čtvrt'

v Charlotte, kde byli našimi sousedy sami bankéři, obchodníci, právníci, lékaři a jejich manželky, které zůstaly povětšinou v domácnosti. Na chvíli to bylo fajn. Veronica byla dokonalá. Částečně jako já, částečně jiná než já, částečně se podobala i nepodobala Joshovi a do našich životů zapadla, jako by k tomu byla předurčená. Bála jsem se, že s ní možná nebudu cítit propojení, jaké rodiče mají mít, ale v momentě, kdy jsem si ji poprvé pochovala, se strach vypařil.

Být s ní mi připadalo správné jako nic jiného předtím.

Takže když jsem za dva roky po jejím narození zjistila, že jsem znovu otěhotněla, potěšilo mě to. Věděla jsem, že logistika výchovy dvou dětí současně bude náročná, ale cítila jsem se více než připravená. Zaplavila mě euforie. A i když jsem si ve druhém těhotenství libovala, lhala bych, kdybych tvrdila, že to bylo snadné. Tajemno a vzrušení, které jsem vnímala poprvé, nahradily obavy ze všeho, co by se mohlo pokazit. A když mi lékaři dva měsíce před porodem naordinovali klid na lůžku, stále víc jsem se nudila, cítila jsem se nekomfortně a neklidně. A jakmile jsem si uvědomila, že útěchu pro mě nepředstavuje už ani Veronica, moje mírná úzkost se prohloubila a já si připadala vystrašená jako zvíře chycené v pasti. Navzdory všemu, čím jsem si prošla, ze mě nakonec bude špatná matka.

Nebyla jsem špatná. Opravdu ne. Ale neustále mě tížilo vyčerpání a jakási podrážděnost, které s narozením Grace nezmizely. Vlastně spíš naopak. Zatímco Veronica byla tiché a klidné dítě, Grace celé měsíce v noci nespala, tvářila se rozmrzele, pořád plakala nebo nabírala k pláči, nejedla. Ve čtyřech měsících ji krátce hospitalizovali, protože neprospívala ani podle doktorů.

Připadalo mi to jako selhání. Moje selhání.

Josh se své role zhostil docela dobře, zvláště byl-li požádán, takže co nejméně cestoval, pozdně večerní schůzky s kolegy u skleničky omezil na minimum, a pokud na něj vyšla řada, vozil děti ve dvojmístném kočárku. Jenže o moc víc dělat nemohl. Celý měsíc se mnou statečně vstával ke Grace, aby mi dělal společnost při kojení,

jenže já mu nakonec řekla – méně vlídně, než jsem měla v úmyslu –, že se tím jen připravuje o spánek a mně to nijak nepomůže. Když jsem druhý den viděla v jeho unavených očích, jak moc jsem mu ublížila, omluvila jsem se. Ale už jsem to vyslovila. Sama to dobře udělat neumím, ale nikdo to nemůže dělat se mnou.

Když mi Josh navrhl, abych využila pomoc, domnívala jsem se, že má na mysli pomoc psychiatrickou. Zareagovala jsem nevhodně. A pak jsem se cítila trapně, že se moje myšlenky tak rychle stočily k tomu, abych se cítila v pohodě já, místo abych se starala v první řadě o Grace. Takže jsem dál trucovala a hašteřila se s ním, i když se mi pokoušel objasnit, že mínil někoho, kdo by pomohl uvařit nebo se každý den pár hodin postaral o děti. Stejně jako všichni sousedé jsme si jednou za pár týdnů najímali úklidovou službu, ale já jsem si celý život uklízela sama a ani teď jsem nedokázala přenechat profesionálům veškerou práci – na rozdíl od většiny manželek v okolí, ačkoli téměř žádná z nich nepracovala. Odolávala jsem. Odváděla jsem mizernou práci, ale i když jsem to věděla, nepomohlo to.

Nebyl tedy žádný div, že Josh reagoval na moji náhlou touhu po chůvě tak obezřetně.

„Jde ti jen o děvčata?“ zeptal se.

„O co jiného?“

„Nevím.“ Snědl sousto cereálií, aby získal čas. „Chci tím říct, jestli chceš opravdu pracovat, nebo jen potřebuješ někomu předat část odpovědnosti za děvčata?“

Cítila jsem, že hrbím záda. Celá jsem ztuhla, i v obličejí, i když jsem věděla, že je to férová otázka. Jenže neexistoval způsob, jak ji položit, aniž by zazněla nespokojenost s mým výkonem coby mámy.

„Myslím si,“ řekla jsem příliš tvrdým tónem, takže jsem se rozhodla nadechnout se a začít znovu. „Myslím si, že potřebuju být něčím jiným než...“

„Kojnou,“ dokončil za mě Josh, když mi došla slova.

„Ne!“ zaprotestovala jsem. „Ano. Možná. Já nevím. Chybí mi práce. Chybí mi čtení a společnost dospělých, i když je to jen v mojí hlavě. Joshi, prostě už nevydržím žádného dalšího Bořka stavitele, seriál Hurá za Kájou nebo toho pitomého Mašinku Tomáše. Pro-miň.“ Šokovaně jsem si uvědomila, jak hrubě to znělo. A pak jsem si také uvědomila, což bylo ještě horší, že jsem mírně zvýšila hlas, a hrozilo, že nebudu schopná mluvit dál. Do očí se mi nahrnuly slzy.

„Pitomý Mašinka Tomáš?“ zopakoval a začal se smát. Snažila jsem se být na něj našťvaná, ale nemohla jsem. Rozesmála jsem se také a Josh slíbil, že si o tom promluvíme později, až se vrátí z práce. Měla jsem pocit, jako kdybych přešla most nebo jako kdyby mi z ramen spadla ohromná tíha. Něco takového. Prostě jsem se cítila lépe. Nejlépe za poslední týdny nebo snad za celé měsíce.

Byl to nádherný den. Grace usnula, Veronica si něco vybarvovala a potom si hrála na zahradě. Vál příjemný vánek a slunce jasně svítilo, ale nepanovalo tak únavné horko a vlhko jako předešlé dny. Krepová myrta před domem už kvetla a její rumělkové kvítky působily oproti bohatým, jakoby voskovým zeleným listům nepravděpodobně živě. Všichni mluvili o magnoliích, které jsou pro Jih typické, ale mně učarovala právě myrta a tropická podoba jejích květů. Dívala jsem se na ně a Graceino drobné tělíčko jsem kolébala na hrudi. Veronica obíhala kolem stromu, smála se narůstající závratí a já cítila určitou radost – privilegium, které jsem už měsíce nezažila.

Ale vybavila jsem si půlkruhové stíny listů dřínu během zatmění Slunce a pocítila jsem také pravdivost soukromého vzkazu, který mi poslaly.

Zatmělé.

Šťěstí prostě samo nepříjde jako úsvit. Musím se mu vydat naproti.

Když jsem o chůvě mluvila s naší sousedkou Tammy Wardovou, vrhla na mě laní pohled a zeptala se, jestli to myslím vážně. Odpověděla jsem, že ano, a Tammy mě nasměrovala na místní agenturu zajišťující hlídání dětí. Pak začala klást otázky, o kterých jsem do

té doby nepřemýšlela – na kolik hodin bychom chůvu chtěli, jaké dovednosti nebo zkušenosti od ní očekáváme a kolik jsme připravení jí zaplatit. Myslela jsem si, že pokud to tedy uděláme, měli bychom si vybrat tu nejlepší. Vzhledem k frekvenci Joshových služebních cest a mojí touze skutečně věnovat nějaký čas obnovení seznamu klientů jsem chtěla někoho, kdo bude mnohem víc než jen nějaká paní na hlídání.

Tammy zamyšleně přikývla. Seděly jsme v její ohromné, otevřené kuchyni a pily kávu, zatímco její děti spaly v patře. Sepisovala seznam svým kulatým dětským písmem do bloku, který měl v rohu každé stránky namalovaného oblečeného králíka. V pravidelných intervalech přibíhal její vychrtlý teriér Angus, aby na mě zaštěkal. Tammy ho pokaždé vykázala z místnosti hlasem přelazeným jako melasa, takže bylo nemožné nepředstavit si další a poněkud drsnější sousedku Mary-Beth, jak předvádí zvracení.

„Kolik hodin denně?“ zeptala se mě.

„Nevím. Pět? Šest?“

„Dopoledne, nebo odpoledne?“

„To se bude pravděpodobně měnit. Když bude Josh mimo město... nevím. Pak se k tomu vrátíme.“

„Dovednosti a zkušenosti. Chceš, aby byla speciálně vyškolená?“

„Jako například?“ Nebyla jsem si jistá, co tím myslí.

„Aby měla vzdělání z odpovídajícího oboru. A kurz první pomoci.“

Kousla jsem se do rtu. Všechno to najednou působilo docela skličujícím dojmem.

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem. „Vlastně jsem o tom ještě nepřemýšlela.“

„Kolik jste ochotní zaplatit?“

Když se ptala, vypadala rozpačitě, ale já z toho nepříjemný pocit neměla.

„Cokoli.“

Zdálo se, že to na ni trochu udělalo dojem.

„Tak pokud peníze nehrají roli...“

„Počkej, neřekla jsem, že...“

„Pokud si to můžete dovolit,“ opravila se, podívala se na mě a pak perem poklepala na seznam, „možná byste měli uvažovat o někom na plný úvazek.“

Zamyslela jsem se a přikývla. Byla jsem ráda, že to navrhla Tammy.

„A jestli uvažuješ o tom, že ta osoba bude trávit s vašimi děvčaty hodně času,“ dodala, „myslím si, že byste se neměli omezovat jen na místní agenturu. Když jsme žili v Ballantine, měla jsem dvě různé kamarádky, které získaly chuvy z pracovní agentury v Utahu.“

„V Utahu?“

„Ano. Tam je to evidentně běžné. Myslím mormoni a všechno to kolem. Hodně se jich nechává zaměstnávat v rodinách. Jde o tradiční rozdělení mužské a ženské role.“

Slyšela jsem pomyslné uvozovky, do kterých svá slova umístila, ale nemínila je sarkasticky. Jen málokdy používala sarkasmus. Často jsem ji podezřívala, že je konzervativnější než já, ale v tomto případě mi to nevadilo.

„Vážně?“ řekla jsem.

„Pořád tam ženy odmalička učí hlavně to, jak se starat o domácnost a o děti. Možná jde o stereotyp, ale musí na tom být něco pravdy, protože mezi chůvami je spousta mormonek. Přinejmenším do té doby, než založí vlastní rodinu.“

„Aha,“ přitakala jsem. „A ty tvoje kamarádky s nimi byly spokojené?“

„Maximálně. Obě říkaly, že to byla nejlepší věc, jakou kdy udělaly. Jestli chceš, můžu ti zjistit názvy těch agentur.“

„Existuje víc než jedna?“

„Ano, ale jsem si jistá, že nám doporučí ty nejlepší.“

„Dobře,“ řekla jsem a ucítila nepatrný záchvěv vzrušení. Opravdu to udělám. „Skvělé. Děkuju.“

„Ještě jedna věc,“ varovala mě Tammy. „Bude s vámi muset žít.“

„Co tím myslíš?“

„Bude žít ve vašem domě. Agentura někoho pošle na půl roku nebo na rok a ta žena bude bydlet s vámi.“

„Aha, to jsem netušila. Jsme poměrně uzavření.“

Tammy mírně našpulila rty, jako by dobře věděla, jak moc jsme uzavření, a myslela si, že jde o drobné selhání.

„Získala bys tím flexibilitu, kterou chceš, a dlouhodobě byste ušetřili,“ řekla. „Protože byste neplatili hodinovou sazbu.“

„Dobře.“ Neurčitě jsem přikývla. „Myslím, že máš pravdu. Budu si to muset promyslet.“

Večer jsem náš rozhovor přetlumočila Joshovi.

„Bydlela by s námi? Vážně?“ zeptal se opatrně, protože odhadoval moji reakci.

„Nejsem si jistá,“ odpověděla jsem. „Je ta představa tak hrozná?“

Josh dlouze vydechl koutkem úst a chvíli jen zíral do prázdna.

„Nevím,“ řekl nakonec. „Takhle jsem o tom neuvažoval. Žila by v našem domě? Nepřipadalo by nám to... já nevím, obtěžující?“

„Nejdřív jsem si myslela to samé,“ opáčila jsem.

„A teď?“

„Já nevím. Možná bychom to na chvíli mohli zkusit a pak...“

„A pak co? Když se nám to nebude líbit, pošleme ji zpátky do Utahu?“

„Tak to asi nefunguje, vid’?“

„Asi ne.“

„Pak bychom se do toho neměli pouštět,“ připustila jsem. „Nemůžeme vědět, jestli to bude klapat. Naprosto cizí člověk v našem domě se smlouvou na celý rok...“

„Možná by to na nás bylo trochu moc.“

„Ano. Bylo by skvělé mít někoho *k dispozici*. Kdo by tady byl pořád a mohl se zapojit, kdykoli bychom potřebovali. Ale myslím si, že bychom to nezvládli.“

„Pravděpodobně ne,“ přitakal Josh. „Tím chci říct, že bychom to nezvládli, pokud bychom o to opravdu nestáli.“

„Souhlasím.“

„A kde by vůbec spala?“

„Myslím, že asi v suterénu,“ odpověděla jsem. „Ten prostor nevyužíváme a je tam koupelna.“

„Máš pravdu. Měla by tam určité soukromí. Museli bychom nastavit základní pravidla, kam a kdy by mohla chodit.“

„Přesně tak.“

„A stejně bychom museli mít nějaký čas jen pro sebe,“ dodal Josh.

„To určitě.“

Josh se ponořil do přemýšlivého ticha a pak se jeho zamračený obličej roztáhl do vědoucího úsměvu. Kdykoli jsme k nějakému rozhodnutí došli impulzivně, nasadil stejný výraz a já mu ho vždycky oplatila. Přesně *takoví jsme*, i když to může působit šíleně. Celou věčnost tlacháme, než se konečně rozhodneme – kdy a kam pojedeme na dovolenou, jestli potřebujeme nové auto, dokonce i jestli se přestěhujeme do Charlotte –, neurčitě a nezávazně kolem toho problému kroužíme, diskutujeme... a najednou dosáhneme kritického bodu a zčistajasna padne rozhodnutí.

„Takže o tom uvažujeme?“ ujistil se.

Schovala jsem hlavu do dlaní a prsty si masírovala spánky.

„Myslím...“ Krátce jsem zaváhala. „Vypadá to, že o tom uvažujeme.“

Zatímco děvčata spala, strávila jsem celé následující dopoledne tím, že jsem na internetu procházela agentury v Salt Lake City.

Postupovala jsem podle seznamu, který Tammy dostala od svých kamarádek z Ballantine. Moji pozornost si získala obzvláště úhledná a profesionálně vypadající stránka společnosti s názvem Nurture, jež posílala chůvy po celých Spojených státech. Proklikala jsem se jejich nabídkou, přečetla si podmínky a prostudovala vzor splátkového kalendáře. U toho jsem se zarazila. Ne proto, že bychom neměli částku od šesti set do tisíce dolarů týdně, což se zdála být běžná sazba, plus náklady na dopravu z místa, kde se chůva aktuálně nacházela. Nebo kvůli pokoji v suterénu, který lze považovat za samostatný byt. Zarazila jsem se, protože tvrdá ekonomika celé záležitosti vyvolávala klíčové otázky. Co když zjistíme, že se nám vybraná chůva zkrátka nelíbí? Ukázalo se, že smlouvu bychom mohli vypovědět a poslat tu ženu domů. Museli bychom zaplatit určité penále, ale v tom problém nebyl, Josh vydělával dost na to, abychom to zvládli. Ale je pravda, že přinejmenším jedním z důvodů, proč jsem chtěla zase pracovat, bylo vylepšení společných příjmů, a pokud by ten experiment skončil nezdarem a ještě nás stál peníze, možná bych pak už neměla to srdce, abych trvala na druhém pokusu.

Takže bys měla vybrat hned napoprvé správně, doporučila ta méně prchlivá část mého mozku.

Uvařila jsem si kávu a začala jsem pečlivě procházet profily jednotlivých žen. Jednalo se výhradně o ženy, což podle mého názoru nebylo překvapující. Pro některé by se lépe hodilo označení dívky, mnohé měly věk na vysokou školu, kam ale nechodily. Z velké většiny to byly bělošky a dobrá polovina z nich se hlásila k mormonům. Nebyla jsem si jistá, jaký z toho mám pocit. Josh ani já nejsme věřící. Joshe vychovávala katolická babička, jejíž urputná víra mu jakýkoli vztah k církvi navždy znechutila, a já vyrůstala v rodině, kde jsme náboženství chápali jen jako určité hobby, kterému se věnují jiní lidé. Moji rodiče byli imigranti a své japonské kulturní kořeny si nechávali povětšinou pro sebe. Snad se domnívali, že když je se mnou budou sdílet, mohla bych být méně americká. Jako malá jsem doprovázela

otce do chrámu, kde zapálil vonnou tyčinku a na chvílku sklonil hlavu v mnohoznačném tichu, ale nikdy mi nevyšvětlil, co dělá a proč. Pochopila jsem, že jeho oddanost – jestli šlo právě o ni – se váže k určitým datům, především k výročí úmrtí jeho rodičů.

Nemám nic proti Bohu, náboženství nebo dodržování rituálů, ale trochu mě to všechno zneklidňuje. Než jsme se přestěhovali do Charlotte, vůbec jsem si to neuvědomovala, ovšem hned při seznamování se sousedy mě čekal bizarní zážitek. Po dvou minutách nezávazné konverzace se zeptali, do jakého chodím kostela. Nepochybuju, že mnozí věřící jsou dobří a starostliví lidé, ale také jsem viděla spoustu takových, kteří nejsou. Přemýšleli, říkali a dělali obłudné věci ve jménu Boha, kterého zdánlivě uctívali. Proti věřícím nic nemám, ale nepředpokládám, že pravidelné chození do kostela z nich dělá osoby vhodnější k tomu, aby se staraly o moje děti.

Jenže když jsem se podívala na webové stránky dalších agentur, zjistila jsem, že buď jsou jen lokální, nebo nepůsobí příliš profesionálně. Na jedné úvodní (nikoli *úvodní*) stránce měli překlep, což je možná hloupý a irelevantní detail, ale mé literární oko ho nedokázalo ignorovat. Jiná agentura zase vypadala, že se primárně zaměřuje jen na krátkodobé hlídání. A některé nebyly téměř ničím jiným než pouhými nástěnkami s nabídkou výpomoci. Žádná z nich nenabízela tak precizní prověřovací proces, jaký byl detailně popsán na stránkách společnosti Nurture.

Během půl hodiny jsem se tedy vrátila k Nurture a znovu se začala probírat usměvavými tvářemi s nepředvídatelnými mormonskými jmény – zahlédla jsem Tynslee, Drakelle, Kyzli a Alivian, což podle mého názoru znělo spíš jako název nějakého léku. Zběžně jsem pročítala jejich úspěchy, kvalifikaci a doporučení a přeskakovala profily dívek, o kterých jsem předpokládala – popravdě na základě ničeho –, že pro ně hlídání dětí představuje spíš možnost cestovat a vidět svět. Zajímaly mě ženy, které působily zralejším dojmem, ženy, které si profesi chůvy vybraly jako způsob života, milovaly ji a byly v ní

dobré. Některé z nich, dokonce i ty starší, byly se svými venkovsky svěžími tvářemi nádherné. Snažila jsem se neobrátit to proti nim, ale zjistila jsem, že mě čím dál víc přitahují ty, které vypadají solidně, mají silné tělo i charakter a více zkušeností. Představovala jsem si, že ty hezké skončí, až jim bude kolem pětadvaceti, kdy si je pro sebe urvou jejich milenci nebo manželé a už se o ně nebudou chtít dělit s cizími rodinami. Což dávalo smysl. Takže fakt, že ženy, které mě zajímaly, nevypadaly příliš atraktivně, byl nedůležitý.

Pravděpodobně.

Zkontrolovala jsem spící děvčata a přitom jsem stále přemýšlela o tom, že je zvláštní, aby s námi v domě žil neznámý dospělý člověk. Náhle se mi vybavil rozhovor, který jsem vedla s Mary-Beth Wilsonovou, která bydlí o dva domy dál. Vlastně mluvila hlavně ona, zahrnula mě novinkami ze života sousedů – jedna rekonstruovaná kuchyně, nové auto Wardových, další stavba na Queens Road – a plynule přešla ke svému oblíbenému tématu. Obracela oči v sloup a seznamovala mě s klepy o Tommym Wardovi a té dlouhonohé, blondáté studentce, která Tommymu a jeho *pitomé* manželce Tammy hlídala děti.

„Co čekala?“ vykřikla dramaticky. „Kdo by si pustil takovou holku na celé hodiny do domu a pak nechal svého manžela, který mimochodem nemá žádné zábrany, aby ji odvezl domů? Viděla jsi ji? Bože můj! V žádném případě nejsem lesba, ale i *já* bych si možná dala říct.“

Zasmála jsem se, protože taková Mary-Beth byla. Nejvíce po-
buřující přítelkyně, ovšem tím správně rozkošným a sebevědomým způsobem, kterou jsem v našem klidném koutě ospalého Myers Park našla. Ale pointa byla jasná. Tammy se chová jako blázen, protože dovolí, aby jim děti hlídala tak hezoučká dívenka. A pokud její manžel zhřešil, prakticky to zavinila sama.

Samozřejmě šlo o starý a hloupý argument, známý výmysl, ve kterém se nějakým způsobem podařilo vinit ženy z toho, co udělali

muži, ale právě teď jsem si na něj vzpomněla. Samotnou by mě zajímalo, jestli moje upřednostňování méně hezkých kandidátek před těmi krásnými znamená, že už považuju varování Mary-Beth za uzákoněné. Nebylo to nutné. Joshovi jsem věřila. Opravdu.

Přesto. Proč to riskovat?

Vrátila jsem se k počítači a zobrazila si další tři profily. Poslední ženě bylo hodně přes třicet a měla přívětivou, usměvavou a lehce narůžovělou tvář. Prozaicky upravené vlasy v délce po ramena by se mohly velkoryse popsat jako kaštanové. Hnědé oči. Obyčejný obličej, možná trochu plnější, než by měl být. Ale úsměv byl hřejivý, spontánní. Implikoval duši.

Znovu jsem si přečetla její reference a údaje o vzdělání. Měla jen střední školu, ale později získala certifikát z poskytování první pomoci a kardiopulmonální resuscitace. Z hodnocení klientů vycházela jako anděl – vřelá, starostlivá, oddaná dětem. Je radost být v její společnosti. Upřímná, pracovitá. Velkorysá.

Ještě jednou jsem si prohlédla fotografii a vybavila si, že právě to poslední slovo mě napadlo, jen když jsem se na tu ženu podívala. Velkorysá.

Jmenovala se Oaklynn Durstová.

„Tahle,“ řekla jsem nahlas.

Zdálky, jako bych se probouzela ze snu, jsem slyšela sílící Veroničin pláč.

Kapitola 2

O dva měsíce dříve

„ŘEKNI MI, ŽE nejsem blázen, když to udělám,“ vyzvala Oaklynn Durstová svoji přítelkyni a s očekáváním v doširoka otevřených očích se na ni zadívala.

Označení *přítelkyně* bylo možná trochu zveličené, ale Oaklynn by trvala na tom, že opravdu jen maličko. A to jen proto, že Nadine znala pouhých pět krátkých měsíců. A také proto, že technicky vzato Nadine zaměstnávala.

Přesněji řečeno, Nadine byla její uklízečka.

Jenže Oaklynn strávila většinu svého života už od doby dospívání uklízením nejen pro sebe, ale také pro všechny ostatní. Stále si nezvykla na myšlenku, že je, jak říkal Decken, *paní domu*. Ve většině ohledů jí manželský život vyhovoval a chápala ho jako osud, na který čekala. Často ji napadlo, že se zatoulala – samozřejmě vedená rukou boží – do snu tak blízkému nebi na zemi, jak si jen dokázala představit. Věděla, že jde částečně o kombinaci euforie z líbánky a až neslušně krátkého zasnoubení – šestitýdenního! Když tu novinku oznamovali v její kongregaci, jen stěží dokázala udržet vážnou tvář. Postupem času, až si zvyknou spolu pracovat bok po boku, budou její pocity nevyhnutelně oslabovat. A Pán ví, že na světě je dost zkoušek, které se snaží vykolejit život dobrých křesťanských párů, ale jí na tom nezáleželo. Byla šťastná. Úleva, že našla tak pozdě ve svém životě – zanedlouho oslaví osmatřicáté narozeniny – dobrého

a ochotného manžela, smetla všechny ostatní obavy. Uvědomovala si, že Decken stále silně prožívá ztrátu první manželky, ale ona tuto ránu vyléčí trpělivostí, laskavostí a tvrdou prací. Cítila se být naplněná tam, kde si dříve neuvědomovala, že jí něco schází. Život náhle získal zcela jasnou a uspokojivou perspektivu.

Chyběly jen děti, což je pouhá otázka času.

Oaklynn se na Nadine usmála, láskyplně a soucitně zároveň. Nadine byla chytrá, vřelá a milující, ale když si myslela, že se Oaklynn nedívá, objevila se v její tváři prázdnota. Osamělost.

Nadine přivezl před devíti měsíci do Salt Lake City autobus společnosti Greyhound. Říkala, že pochází z Louisiany, ale nerada o tom mluvila. Oaklynn věděla, že v Louisianě existoval nějaký přítel a že Nadine nechce, aby ji našel. Jmenoval se Carl. Jen si to představte! Přelet přes půl země jen proto, aby se člověk dostal pryč od někoho, koho kdysi miloval. Oaklynn v životě necestovala tak daleko, a proto pro ni následujících několik týdnů představuje takovou radost i hrůzu.

„Myslím si, že děláš dobře,“ odpověděla Nadine. „Změna prostředí, společný život a práce, kterou máte oba rádi. Je to dobře.“

Oaklynn pocítila úlevu a rozzářila se. Vždy dokázala poznat, když Nadine něco potlačovala a když byla naprosto upřímná. A tentokrát šlo určitě o druhý případ. Vyjekla vzrušením jako malá holka, zatřepotala rukama v zápěstích a pak přítelkyni objala, takže se k sobě tiskly bujným poprsím.

Obě byly poměrně velké a obě už dávno překročily třicítku, což také byly důvody, proč se Oaklynn ve svém nenadálém manželství cítila tak šťastná, tak pozeňnaná. Bála se však o Nadine. Měla podezření, že nehladě na všechny dary, kterými oplývá, svět nevidí za mírně nevkusným a stárnoucím exteriérem její přítelkyně potenciál dobra a krásy.

„Co se ještě musí udělat?“ zeptala se Nadine. Za všech okolností rozvážná organizátorka – na rozdíl od Oaklynn, která se nechala

zneklidnit jakýmkoli tlakem, jenž se netýkal vaření, uklízení a péče o ostatní lidi, zejména pak děti.

„Stěhováci přijdou zítra,“ odpověděla Oaklynn. „Tvrdí, že nebudou potřebovat pomoc, ale stejně tady budu muset být. Jen pro klid duše. Krabice, které si bereme s sebou, jsme už odeslali. Věci pro církve jsou naskládány v obývacím pokoji, takže všechno ostatní by mělo jít do skladiště.“

„Na jak dlouho jste si tu skladovací kóji pronajali?“

„Pro začátek na dva roky. Zaplatili jsme předem. Myslím, že pak se rozhodneme, jestli se vrátíme, nebo jestli si ty věci necháme poslat, nebo... já nevím.“

Oaklynn domluvila a na povrch znovu probleskly její obavy. Ustrkla limonádu. Uměla dělat výborné limonády.

Nadine položila svoje velké ruce na její a povzbudivě se usmála. „Když to nevyjde, vždycky se můžeš vrátit. Nebo když budeš mít pocit, že jsi udělala všechno, co jsi mohla.“

„No,“ opáčila Oaklynn také s úsměvem, ale vyhyčavě sklonila hlavu, „to opravdu bude záležet na Deckenovi.“

„Já vím,“ přitakala Nadine, „ale je to dobrý člověk. Nenutil by tě dělat něco, s čím bys nebyla spokojená.“

To je pravda, pomyslela si Oaklynn a přikývla. Decken je dobrý člověk. Potkalo ji nesmírné štěstí, že ho má. Naklonila se a znovu svoji přítelkyni objala, tentokrát naléhavěji. Vděčně. Nevěděla, jestli by tím vším bez ní dokázala projít.

„Co kreditní karty? Bankovní účty?“ zeptala se Nadine.

„Zruším všechno kromě Mastercard,“ odpověděla Oaklynn. „Nový společný účet pro paní Burgaffovou.“ Do jejích slov opět probublalo holčičí veselí.

„Decken je u banky Mountain America Credit Union?“

„Přesně tak! Jak to, proboha, víš?“

„Jsem uklízečka, vzpomínáš?“ Nadine se zasmála. „Vyzvedávám vaši poštu a rozdělují ji na hromádky dle uvedeného příjemce,“

řekla spisovně a popsanou činnost napodobila, jako by byla nějaká výkonná sekretářka na Madison Avenue.

„A jsi opravdu dobrá,“ přitakala Oaklynn. „Kéž bys mohla jet se mnou. Pomáhala bys mi, abych si ve všem udržela pořádek. A když už jsi zmínila poštu, neviděla jsi můj nový řidičský průkaz? Před pár dny jsem ho někam položila a teď...“

Nadine zakroutila hlavou a zamračila se. „Není třeba možné, že jsi ho už zabalila?“

„Úmyslně určitě ne,“ odpověděla Oaklynn. „To ovšem neznamená, že jsem to neudělala. Dneska jsem opravdu unavená, nevím proč. Podíváš se po něm?“

„Samozřejmě. Zeptám se biskupa, až projdou věci, které jste jim darovali. Uvidíme, jestli se tam neobjeví.“

„Díky. Nemyslím si, že ho budu potřebovat, ale mohl by se hodit, jestli se za pár let vrátíme.“

Znovu zazněl tón nejistoty, kterou Oaklynn spěšně smetla veselým úsměvem. I když musela vynaložit určitou námahu, úsměv ji na okamžik dokázal rozsvítit kulatý obličej a zahnat pro ni netypickou únavu.

„Vyprávěj mi,“ řekla Nadine, vzala její ruce do svých a naklonila se blíž, „o svých dětech.“

To je od ní chytré, napadlo Oaklynn neurčitě. A sladké. Protože na ně opravdu myslela jako na svoje děti, i když ve skutečnosti byla pouze jejich chůva. Cítila, jak jí srdce radostí zaplesalo. Jestli jí něco zaručeně zvedne náladu, pak právě tohle.

„Nechceš o nich slyšet,“ ostýchavě zaprotestovala a koutek úst zvedla do stydlivého úsměvu, o kterém Decken říkal, že ho tak moc miluje.

„Chci!“ trvala na svém Nadine. „Ukaž mi alba s fotkami. A ten balík.“

Krabice. Oaklynnina radost, její tajná pycha, ke které se nikomu nepřiznala, aby si nemyslel, že se zabývá jen sama sebou. Nevěděla

jistě, jak to z ní Nadine vyloudila. Stalo se to asi před měsícem, krátce poté, kdy Decken oznámil své cestovní plány – jejich cestovní plány –, a Oaklynn byla na dně, ztracená v pochybách. A náhle jí chybělo to opravdu jediné, co mohla před manželstvím označit za svůj vlastní úspěch.

Nazvala to jednoduše *balík*, aby to znělo méně velkolepě, méně pyšně, ačkoli formální název byl Oficiální zpráva o kandidátovi a výpis společnosti Nurture. Přičemž Nurture je jednou z předních agentur v zemi, které zajišťují služby chův. Samozřejmě existovala také digitální verze, ale Oaklynn měla ráda fyzickou kopii, tíhu pořadače, domáckou profesionalitu rázného a úhledného písma, způsob, jakým se její tvář – mladší, ale viditelně stále stejná – usmívala z obálky na svět. Před manželstvím a před cestou, kterou by už brzy měla podniknout, balík reprezentoval její život, dosavadní úspěchy zvěčněné černé na bílém jako nějaká svědecká výpověď.

Dokazoval její hodnotu jako člověka.

Kolébala ho v klíně a Nadine zatím listovala albem s obrázky koček, pastelkami napsaným vyznáním od malé Janice a Arthura, fotografiemi Bena objímajícího své štěně a snímky Dot a Maxe v koupelně, kde jsou téměř schovaní pod kopečky mýdlových bublin. Oaklynn se nad fotkami shovívavě zasmála, ale zasáhly ji přímo do srdce. Než mohla cokoli udělat, tekly jí po tvářích slzy. Opravdu se cítila velmi unavená.

„Kdo jsou tihle?“ zeptala se Nadine a laskavě ignorovala plačtivou náladu své přítelkyně.

„Cavendishovi,“ odpověděla Oaklynn, zamrkala a otevřela pořadač. Obřadně obracela jako vždy každou stránku, jako by musela prokázat svoji způsobilost být součástí životů, které upřednostnila před svým. První list uváděl informace o ní – jméno, adresu, telefonní číslo a číslo sociálního pojištění, vystavené jako nějaká osvědčení o kvalifikaci. Následovala kopie řidičského průkazu a poté testy na drogy – amfetaminy, kokain, marihuana, opiáty a fencyklidin,

všechny negativní. Výpis z evidence dopravních přestupků – prázdný. Potvrzení totožnosti a výpis z trestního rejstříku – také čistý. Na řadu přišly skutečné skvosty pořadače – reference. Šest nadšených zpráv od rodin, pro které pracovala. Jejich rodin. Ocenění pracovní morálky, soucitu, citlivosti a hravosti s dětmi pozitivně žhnula ze stránek. Její tvář se rozzářila jako solární panel a Oaklynn se na krátký, kratičkový okamžik v pochvalných slovech vyhřívala, jako by to byl sluneční svit.

Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by se k dětem hodil lépe, napsala Jill Cavendishová v jednom dopise.

Je radost být v její společnosti, napsala Charlynn Mayberryová.

Rodina si ji okamžitě zamilovala, napsala Clara Hubertová. *Obávám se, že jakmile si na ni zvykneme, tento pocit odezní, ale naopak jsme stále objevovali nové věci, které jsme na ní milovali...*

Poslední stránka představovala Oaklynnino vlastní prohlášení, které, má-li být upřímná, sepsala dle instrukcí sekretářky v Nurture. Zahrnovalo všechny věci, které v žádosti vypadají dobře – dobročinnost, zpráva o výuce v nedělní škole, čtenářský kroužek v nemocnici. Nepotřebovala, aby jí někdo napovídal. Všechny zmíněné činnosti opravdu dělala, ale zdálo se, že sekretářka jí buď úplně nevěří, nebo věří, ale myslí si, že jsou trochu hloupé. Naivní. Sekretářka je označila za *maloměšťácké koníčky*, a to způsobem, který by Oaklynn nazvala čtverácký, kdyby se při použití tohoto slova sama cítila komfortně.

Zdálo se to tak dávno. A během několika týdnů by měla odjet dál, než kdy dříve byla. Tohle všechno nechá za sebou a vydá se do světa, o němž nevěděla nic víc, než že je v něm potřebná. Slzy, které jí visely na řídkých řasách, náhle spadly. Když je stírala, přerývané se nadechla.

„No tak!“ řekla Nadine a znovu ji vzala za ruce. „Omlouvám se. Myslela jsem, že ti to zvedne náladu.“

„To ano,“ Oaklynn zalapala po dechu a hlas se jí zlomil. „Jde o to, že... jsem prostě unavená. A mám strach.“

Nikdy dřív to nevyslovila. Ne nahlas. Předstírala, že to není pravda, že je klidná, ale v hloubi duše cítila hrůzu.

Japonsko. Japonsko leží na druhém konci světa. Byla ráda, že je misionářka a že stojí po boku manžela, který vykonává Pánovo dílo v cizí zemi. Jen si přála, aby nebyla tak úplně cizí.

„Co můžu udělat, abych ti pomohla?“ zeptala se Nadine.

Oaklynn zakroutila hlavou, protože se cítila hloupě, ale přítelkyně se nenechala odbýt.

„Nech mě, abych za tebe zrušila ty kreditní karty,“ nabídla Nadine.

„Nemusím to udělat osobně?“

„Nic nedlužíš?“

„Samozřejmě že ne,“ vydechla Oaklynn. Nikdy za své kreditní karty neplatila úroky. Částečně proto, že nesnášela plýtvání penězi, částečně proto, že se cítila provinile, když něco koupila a hned za to nezaplatila.

„V tom případě to můžu vyřídit,“ řekla Nadine. „Nech to na mně a na chvíli si zdímní.“

„Já?“ Oaklynn se zasmála, jako by jí ta představa připadala absurdní. „Já si zdímnout nechodím.“

Jejich pohledy se střetly. Touha v Oaklynniných očích byla tak zřejmá, že přestala předstírat.

„Jsem vyčerpaná,“ přiznala.

„To je tím stresem,“ řekla Nadine. „Poslední dny hrozně dřeš. Běž si na hodinku nebo dvě lehnout a já zatím zařídím ty karty.“ Spiklenecky ztišila hlas a zasmála se. „A Deckenovi to neřeknu.“

Oaklynn se kousla do spodního rtu a uvažovala. Pak přikývla.

„Fajn. Tak mi ty karty dej, slečinko,“ vyzvala ji Nadine.

Oaklynn zamrkala, vstala a dovedla se k lince. Prohrabala kabelku a pak karty složila do úhledného paplíku.

„Určitě ti to nevdá?“ zeptala se. „Můžu to udělat později. Nevím, proč jsem tak unavená...“

„To je v pohodě,“ ujistila ji Nadine s úsměvem a natáhla ruku. „Dej mi je.“

„Díky,“ řekla Oaklynn a podala jí karty. „Jsi opravdový poklad. Jednoho dne to nějaký muž uvidí a...“

„Jdi si lehnout,“ řekla Nadine, zazubila se a rukou ji odháněla pryč.

„Dobře, dobře. Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se Oaklynn.

„Nech mi tady ten svůj balík,“ požádala ji Nadine. „Pokud budu potřebovat další informace, najdu je tam.“

Usmála se a Oaklynn znovu zaplavila vlna vděčnosti, že má tak laskavou přítelkyni.

„Mám ohromné štěstí, že tě znám,“ řekla Oaklynn. „Dva týdny v noci skoro nespím! Deckenovi nechci nic říkat, aby si nemyslel, že... že nejsem z té mise nadšená, ale...“

„Jdi si lehnout,“ vyzvala ji Nadine. „Tady máš.“ Otevřela kabelku, vytáhla blistr s prášky a usmála se nad Oaklynninou náhlou ostražitostí. „Je to jen melatonin. Zcela přírodní a nenávykový. Vezmi si dva.“

Oaklynn na prášky upírala téměř hladový pohled.

„Prospat bych se *potřebovala*,“ řekla. „Víš určitě, že to nebude vadit, když...“

„Jdi se vyspat,“ přerušila ji Nadine.

Oaklynn přítelkyni znovu dlouze objala, dokolébala se k patě schodiště a naposledy se na Nadine mírně usmála. Zvedla ruku s prášky a pokusila se zamávat. Pak zamířila nahoru do ložnice.

Nadine zůstala sedět a poslouchala, jak nad ní paní domu přechází, zavírá dveře a splachuje záchod. Dál nic. Čekala pět minut, pak deset. Byla přesvědčená, že prášky přítelkyni knokautují. Dvě pilulky už jí rozdrtila do limonády a přidala sedativum Ambien. Určitě to zabere. Přesto Nadine dál čekala a poslouchala. Byla velice opatrná.

Konečně vzala Oaklynnin vzácný balík a znovu se jím začala probrát. Poté prolisovala i album a snímky vyfotografovala mobilním

telefonem s předplacenou kartou, který si koupila předešlý den v nákupním centru Gateway. Na závěr si našla hlavičkový papír Nurture, na mobilu navolila číslo a čekala, až ji hlas na druhé straně správně nasměruje.

„Zdravím,“ nasadila Nadine bezelstný a omluvný tón. „Jmenuji se Oaklynn Durstová a ve vaší agentuře jsem bývala vedená jako chůva. Už čtyřikrát jste mi našli místo tady ve státě. Ale nějakou dobu jsem nepracovala, takže bych ráda znovu aktivovala svoje záznamy.“

„Jistě, slečno Durstová,“ řekla žena, která se představila jednoduše jako Rachel. Mluvila pomalu a zjevně současně pracovala na svém počítači. „Oaklynn. Dejte mi. Vteřinku. Abych našla. Vaši. Složku. Ano, mám to tady. V pořádku. Takže jste k dispozici, je to tak?“

„Ano.“

„Chcete zůstat ve státě?“

„Ne, jsem připravená na změnu,“ odpověděla Nadine.

„Skvělé. Existuje nějaká lokalita, kam nechcete odjet?“

„Nechci do zámoří. Dávám přednost východnímu pobřeží, ale ne severně od Washingtonu, DC. Už mám dost zimy.“

Rachel se zasmála. „Poznamenám si to,“ řekla. „I když předpokládám, že by to nebyl důvod práci odmítnout.“

Nadine zaslechla varovný tón a zacouvala.

„V žádném případě. Jen jsem žertovala. Pokud rodina působí příjemně, půjdu kamkoli, kde mě budou potřebovat.“

„A jste ochotná přistoupit na dlouhodobou spolupráci? Půl roku? Rok?“

„Můžu rok,“ řekla Nadine.

„Výborně. Vidím, že máte skvělé reference, takže bychom zájemce měli získat rychle. Jsou údaje aktuální, nebo chcete něco přidat?“

„Ne, všechno vypadá fajn.“

„Osobní prohlášení?“

„Vyhovujeme mi to stávající, pokud nemáte dojem, že bych ho měla vyladit.“

„Podle mého názoru je dobré,“ řekla Rachel. „Nějakou dobu jsme vás nezastupovali, takže budete muset znovu absolvovat testy na přítomnost drog. Je to v pořádku?“

„Jistě, žádný problém. A také bych měla aktualizovat svoji profilovou fotografii.“

„Skvělé. Za vteřinku vám dám kontakt na naši partnerskou kliniku, kam můžete přijít bez objednání. A pak se postaráme i o tu profilovou fotku, ano?“

„Určitě.“

„Můžete přidat další fotografie, ale chceme mít jednu, která vás zachycuje přesně takovou, jaká jste v téhle chvíli. Je to dobré pro klienty.“

To se vsadím, pomyslela si Nadine. Osamělý svobodný otec, který si podle fotky vybral energickou sexbombu, určitě nechce, aby se mu u dveří zjevila její starší a ochablější verze.

Rachel jí nadiktovala adresu kliniky a nadechla se ke své závěrečné řeči.

„Naše podmínky jsou stejné, jako když jsme vás zastupovali,“ začala. „Protože jste u nás už oficiálně zaregistrovaná, nebudete muset platit vstupní poplatek. Vezmeme si jen obvyklých deset procent z vašeho ročního platu jako odměnu za zprostředkování. Kdykoli se můžete přihlásit na svůj profil se stejnými přihlašovacími údaji, jaké jste používala v minulosti. A my vás budeme kontaktovat telefonicky, pokud se objeví rodiny, které o vás mají zájem. Je telefonní číslo, které máme uvedené v záznamech, stále aktuální?“

„Ne,“ řekla Nadine. „Dám vám nové.“

Nadiktovala číslo, Rachel ho zopakovala a poté se rozloučila.

Jak snadné.

Když Nadine zavěsila, začala se propracovávat kreditními kartami. Postupně volala na jednotlivá místa a požadovala změnu fakturační adresy.

„Je to jen na pár týdnů,“ vysvětlila v jednom případě. „Brzy to budu muset změnit ještě jednou. Stěhuju se.“

„Někam, kde je hezky?“ zeptal se operátor vesele.

„Víte,“ odpověděla Nadine, „vlastně jsem se ještě nerozhodla.“

„To zní jako dobrodružství. Jako zábava!“

„Ano,“ souhlasila Nadine. Představila se jako Oaklynn a v záloze měla její adresu, telefonní číslo i číslo sociálního pojištění. „Myslím, že to bude zábava.“

Když vše vyřídila, napsala Oaklynn vzkaz, že karty rozstříhla a spálila, ačkoli je ve skutečnosti zasunula do kabelky k jejímu novému řidičskému průkazu, který tam uložila předchozí den. Uvažovala o barevných kontaktních čočkách a návštěvě kadeřnice. Tím se skoro všechno vyřeší. Nejsou si s Oaklynn až tak podobné, ale klíčem k úspěchu je snaha a Nadine je v napodobování dobrá. Vždycky byla. Sama pro sebe se usmála. Úsměvem, který by ta žena spící nahoře – žena, jejíž jméno je napsané na kreditních kartách a řidičském průkazu, jejíž údaje jsou uloženy v pečlivě prověřeném počítačovém systému společnosti Nurture a která brzy odjede ze země na nejméně dva roky – nepoznala.

Nadine přešla do obývacího pokoje a podívala se na jasně modrou oblohu za vysokými okny. Když se otáčela, zachytila ve skle vlastní odraz.

„Oaklynn,“ řekla nahlas, aby v ústech cítila podobu a příchutí toho slova. „Oaklynn. Jmenuju se Oaklynn Durstová. Zdravím.“ Odmlčela se a fixovala svůj přízračný odraz v okně tvrdým pohledem. Pak se vesele usmála. „Zdravím, já jsem Oaklynn. Oaklynn Durstová.“

Ano, pomyslela si. To půjde.

Kapitola 3

Srpen

JOSH KLEIN ZAJEL na své vyhrazené místo v garáži pod mrakodrapem Bank of America v okrajové části Charlotte, vypnul motor a vystoupil. Zavřel dveře na straně řidiče a utřel skvrnu ze zrcátka. Přitom ho mlhavě napadlo, jestli se bude muset svého Lexusu LS 460 vzdát a pořídit nějaké auto vhodnější pro rodinu. Anna převáží děvčata v Toyotě Camry a on sám si úmyslně do Lexusu dětské sedačky nenamontoval s tím, že potřebuje prostor a zcela neposkrvrněný, odborně vyčištěný interiér. Vozí přece klienty. Ale jak děti rostou, budou muset koupit něco většího. Je možné, že také budou muset občas někam vozit tu novou chůvu, když u nich opravdu bude bydlet?

Zamračil se na umazané sklo a přemýšlel, a ne poprvé, jaké to bude sdílet jejich dům – jejich život – s další dospělou osobou. Anna byla nějakou dobu na dně, což vnímal jako jakési paralyzující překvapení, jež neviděl přicházet. Bylo dvojnásobně bolestivé to sledovat, protože se cítil bezmocný, že s tím nemůže nic udělat. Takže když tento nápad nadnesla, bez přemýšlení se ho chopil, jako by šlo o lano, kterého se držela v zaplavené ulici někde v Chile nebo Ekvádoru, jak to viděl ve zprávách. A pokud to znamená, že bude muset dát jako protiúčet svůj Lexus, je to cena, kterou rád zaplatí.

Přesto, další žena žijící v suterénu našeho domu...

Nebylo to poprvé, kdy se Anna chtěla vrátit do práce. Mluvila o tom už rok po Veroničině narození. Nevěděl jistě, v čem spočívala

její motivace, protože nuda či deprese – poporodní nebo jiná – se tenkrát nedostavily. Říkala, že jde o to, aby neztratila kontakt s branží, nezmizela z očí editorů, vystavěla si vlastní stáj autorů. Přesně tak to nazvala, *vlastní stáj*, jako by se jednalo o plnokrevníky čekající na Kentucky Derby. Ale bez pomoci doma to nefungovalo. Nebyla schopná cestovat a cítila, jak říkála, že *prostředí ji odcizilo od práce*. Trvala na tom, že Joshe neobviňuje, ale bylo pro něj nemožné nebrat si to osobně. V první řadě byla jeho chyba, že se přestěhovali do Charlotte. Přestože tady vedli nekonečně pohodlnější život než v New Yorku – a ten plat! Bože můj, ten plat! –, přesun, přinejmenším v krátkodobém horizontu, Anninu kariéru torpédoval. Když se vzdala snahy pracovat z domova, vytušil její frustraci a zklamání, a ona naopak vytušila, že se za to cítí zodpovědný. Říkala, že je to jako z povídky O. Henryho, a on tu poznámku víceméně chápal. Při svých slovech se usmívala, ale jednalo se o ten typ vědoucího úsměvu, který odráží jen smutek.

Anna je dobrá žena. Laskavá. Je také hluboká a klidná jako voda ve studni, na jejímž dně je pramen, který napájí její kreativitu, představivost a velkorysost. Někdy skrytě uvažoval o tom, jestli se tam nepřimíchává ještě něco dalšího, něco studeného a kluzkého, co jí našeptává, že není dost dobrá. Cítil to, když zachytil, jak se na sebe kriticky dívá do zrcadla, nebo když ležela vedle něj v posteli a zírala do stropu. Nevěděl, jak ten pocit odehnat, nebo dokonce jak se jí na něj zeptat. Cítil to, ale neměl správnou povahu, aby o tom mluvil. Kdyby se o to pokusil, jen by oba přivedl do rozpaků.

Anna postrádá jeho tvrdost, a proto, podle jeho názoru, i jeho talent pro nepřikrášlenou upřímnost, upřímné hodnocení, které může nabídnout například ohledně něčí práce, aniž by se obával, že by mohl zranit city. V takovém režimu žil, a jelikož ho používal bez zlomyslnosti nebo jakéhokoli postranního úmyslu, dobře mu posloužil v zaměstnání – obzvláště když věděl, jak ho vypnout nebo ztlumit, jakmile opustil kancelář. To byla dovednost, kterou